

pro soud závazným (§ 60 j. n.). Toho však žalobce neučinil a, byla-li hned na to vznesena námitka nepřislušnosti soudu z důvodu vyšší hodnoty sporného předmětu, musil se soud na tuto námitku již z povinnosti úřední zabývat zkoumáním této sporné otázky, totiž zjištěním hodnoty sporného předmětu. Prohlášení, jež žalobce teprve nyní o hodnotě sporného předmětu učinil, nemělo již pro soud závazného významu, neboť zákon propůjčuje tomuto ocenění účinek závazný jen tehdy, bylo-li učiněno v žalobě, a to proto, že se na tento způsob předejde mezisporům o této jinak podružné otázce procesuální. Nebylo-li však toto ocenění učiněno v žalobě a musí-li následkem námitky dojít ku zjištění hodnoty předmětu sporu soudem, jest zřejmo, že v tomto období jest ocenění žalobcovo již zcela nezávazným. Ježto pak výše vkladu poukazuje na hodnotu 6000 Kč a libovolné hodnocení sporného předmětu ve zřetel již přijít nemůže, dlužno námitku nepřislušnosti soudu vzhledem na §§ 49 odstavec první a 50 j. n. v úpravě zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. uznati důvodnou a bylo tudíž rekursu vyhověti.

Čís. 4092.

Pokud přichází při povolování prozatímního opatření dle §u 379 ex. ř. v úvahu okolnost, že odpůrce jest cizincem.

(Rozh. ze dne 19. srpna 1924, R I 637/24.)

Soud první stolice povolil ve sporu o zaplacení peněžité pohledávky prozatímné opatření proti Švýcarovi. Rekursní soud vyhověl odporu a zrušil napadené usnesení. Důvody: Soud první stolice považuje předpoklad pro povolení prozatímního opatření ve smyslu §u 379 ex. ř., totiž ohrožení vydobytí peněžité pohledávky osvědčené tím, že by rozsudek, kdyby žalobě bylo vyhověno, vykonán býti musel v cizozemsku, vycházejí z právního názoru, že ohrožení pozitivními činy dlužníka ve smyslu §u 379 ex. ř. dlužno na roveň postavit i případný výkon rozsudku v cizině. Náhled tento jest však mylný, protože § 379 ex. ř. uvádí výčetmo okolnosti, pro které povolit lze prozatímní opatření ku zajištění peněžitých pohledávek. Případný výkon rozsudku v cizině (dle §u 381 ex. ř.) jako okolnost takovou neuvádí, za to však nutně vyžaduje subjektivní činnost neb aspoň opomenutí odpůrce, které by v poměru k navrhovateli pravděpodobně mohlo dobytí pohledávání navrhovatele ztížit nebo zmařit, což však strana ohrožená v tomto případě vůbec ani netvrdí. Vzhledem k na-prosto odlišné povaze ohrožení dobytí peněžitých pohledávek oproti jiným nárokům, nelze ustanovení §u 381 ex. ř. obdobně užití na pohledávky peněžité (§ 379 ex. ř.). Návrh na prozatímní opatření nevyhovuje tudíž zákonnému požadavku §u 379 odstavec druhý ex. ř., opatření nebylo po zákonu přípustno a náleželo ie dle §u 398 ex. ř. následkem odporu zrušiti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Souhlasiti jest arci s rekursním soudem a stěžovatel sám přiznává správnost jeho názoru, že k povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky nestačí již možnost, že by příznivý rozsudek musil býti vykonán v cizozemsku, jak se v Šu 381 ex. řádu uvádí jako podmínka pro povolení prozatímních opatření pro nároky jinaké než peněžité. Správné jest, že přípustnost navrženého prozatímního opatření posuzovati jest podle hledisek Šu 379, odstavec druhý ex. řádu a že zejména předpokladem pro povolení jeho jest pravděpodobnost, že by jinak odpůrce strany ohrožené činností v tomto odstavci blíže naznačenou, byť i zcela neobmyslnou zmařil nebo značně stížil dobytí peněžité pohledávky. Vytýká-li zákon jako podmínku pro povolení prozatímního opatření takovou činnost dlužníka, jako porouchání, zničení, zatajování, zavlčení, zcizení a jiné dispozice a úmluvy stejný výsledek sledující, poskytuje proti tomu ochranu věřiteli s hlediska právní poctivosti a správnosti, která toho vyžaduje, by dlužník nemařil a nestěžoval splnění svých závazků a zejména, by svoji majetnost neukrýval před právním postihem věřitele. Tento ohled a potřeba ochrany platiti musí ve zvýšené míře oproti dlužníku cizozemskému, který nepotřebuje majetnost svoji ničit, zatajovat, zavlíkat, ježto je již z největší části svým hospodářským sídlem v cizině z možnosti právního dosahu tuzemského věřitele odsunut, jak je tomu zejména v tomto případě, kde jde o dlužníka ze Švýcar, s nimiž Čsl. republika nemá dosud ani smlouvy o vzájemnosti. I když tedy zákon v Šu 379 ex. řádu výslovně nepřipouští povolení prozatímních opatření oproti cizozemskému věřiteli již proto, že je v cizině a může býti — připouští-li to státní smlouvy — z pravidla ien tam postihován, dlužno na tuto okolnost při zkoumání předpokladů Šu 379 ex. řádu tím více zřetel brátí, ježto u cizozemce jest již sama sebou dána situace, která proti tuzemskému věřiteli teprve osvědčena býti musí. Inaký výklad musil by vésti k nadpraví cizinců, což zákonodárcem zajiště zamýšleno nebylo, ježto základní tendencí celého zákonodárství jest spíše poskytovat vlastním občanům ochranu proti cizozemcům. Uváží-li se v tomto případě, že hlavní majetnost odpůrce stěžovatelova jakožto cizozemské firmy jest jakémukoli právnímu postihu z tuzemska nedostupna a že tato pohledávky své u tuzemských věřitelů, jichž obstavkou se o prozatímní opatření žádá, dle pravidelného běhu obchodu dříve nebo později vybere, stáhne nebo jinak zrealisuje, aniž třeba při tom pomýšleti i na obmyslnost, dlužno při správném názoru na smysl a účel zákona uznati že předpoklad Šu 379 odstavec druhý ex. řádu pro povolení prozatímního opatření jest zcela splněn.

Čís. 4093.

Započítání vojenské služby do advokátní praxe (nařízení ze dne 21. srpna 1916 čís. 268 ř. zák.).

Nelze započítati dobu, již kandidát advokacie, skončiv povinnou vojenskou službu, ztrávil ve vojsku jako důstojník z povolání.

(Rozh. ze dne 19. srpna 1924, R I 659/24.)